

РЕШЕНИЕ

№ 6173

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 02.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9452** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалбата, подадена от Л. Г. Г. като заместник председател на ПП АБВ /Алтернатива за българско възраждане/ срещу Отказ за предоставяне на обществена информация, обективиран в Писмо с изх.№24-00-2291/1/ от 26.08.2020 г. на изпълнителния директор на [фирма], с искане да бъде отменен като незаконосъобразен.

Релевираното основание за оспорване, предвид изложените в жалбата оплаквания, следва да се квалифицира като противоречие с материланоправните норми-чл.146, т.4 АПК.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят не се явява и не представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.П. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В депозираните по делото на 05.11.20 г. писмени бележки поддържа недопустимост на жалбата, поради недоказана представителна власт на Л. Г. спрямо ПП АБВ, а при условията на евентуалност-неоснователност на жалбата, поради липса на качеството на ответника на задължен по ЗДОИ субект.

Прокурор от Софийската градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Л. Г. Г. /в качеството на заместник председател на ПП АБВ/ е подала Заявление за достъп до обществена информация с изх.№297/27.07.20 г., сътв. вх. №24-00-2291/12.08.20 г. при ответника. С него е поискала от изпълнителния директор на [фирма] предоставянето по реда на ЗДОИ на информация по следните въпроси:

1. Кога за последно е извършвана техническа проверка на засегнатия от днешната /датата на подаване на заявлението, бел. на съдията/ авария участък на мрежата за транзит на природен газ България-Гърция, в частност на участъка край Кулата и П.? Какви са резултатите от нея, като на заявителя бъдат предоставени протоколите със заключенията на експертната комисия.
2. Какви са причините за днешната авария на газопровода, каква ще бъде стойността на техния ремонт и има ли застраховки, които могат да обезпечат връщане на част от направените разходи ?
3. Има ли други участъци от поверената на [фирма] газопреносна мрежа, които към настоящия момент са в критично състояние и за които съществуват реални рискове за подобни аварии ?
4. Спазени ли са законоустановените срокове и нормите и добрите практики на управление и поддръжка на газопреносна мрежа за профилактика и оценка на газопреносната мрежа, за която [фирма] отговаря ?
5. След тази авария какви стъпки ще предприеме [фирма] за недопускане на подобни случаи? Планира ли [фирма] да промени нещо от досегашната политика за управлението ѝ поддръжката на поверената му газопреносна мрежа?

В заявлението е посочено исканата информация да бъде изпратена на на [е-поща](#) [\[електронна поща\]](#)

По заявлението от изпълнителния директор на [фирма] е издадено оспореното в съдебното производство писмо. Обективизираното в него разпоредително волеизявление е за отказ за предоставяне на поисканата информация, аргументирано със съображения, че сезираният със заявлението субект не е задължен по смисъла на чл.3, ал.2, т.2 ЗДОИ.

При така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв. липсват процесуалните пречки по чл.159 АПК, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба. По възраженията на ответника за недопустимост на жалбата, поради просрочието ѝ /1/ и не представянето на доказателства за установяване на представителната власт на Л. Г. по отношение на ПП АБВ /2/, съдът се произнесе с протоколно определение на 02.11.20 г., като ги отхвърли. Не е налице изменение на обстоятелствата /и в писмените бележки на процесуалния представител на ответника не се сочи такова/, което да налага преповтарянето на преценката на съда. Въпреки това съдът излага допълнителни съображения за неоснователността на второто възражение:

Достъпът до обществена информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. Конституционният законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието "всеки" в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва Конституционният съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., „очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права“, т.е. на свободата на словото, което „представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек“. Правото на всеки на достъп до информация е част от „цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация“. Именно поради тази същност на правото на достъп до информация Конституционният съд изрично подчертава изключителната важност „на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи“

След като в случая в заявлението, с което е сезиран ответника, се сочи и името на конкретно физическо лице-Л. Г. Г., която го е подписала, то според съда, не само юридическото лице ПП АБВ, на която Г. е посочила, че е заместник председател, но и тя самата като физическо лице гражданскоправен субект, независимо от това дали е или не е заместник председател на ПП АБВ, има качеството на заявител, инициирал конкретното производство по ЗДОИ. Тя е и адресат, посочен от ответника в оспорения акт, поради което и има право на жалба срещу изричния отказ по заявлението.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Според чл.9, ал.1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10/, а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11/. Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им /чл.12, ал.1 и ал.2/, а достъпът до официална информация извън случаите по ал.1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл.13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал.2 и отчитане на хипотезите по ал.4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

Субектите, задължени за предоставянето на обществена информация, са посочени в чл.3 от ЗДОИ. Това са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България-ал.1 от с.н. Публичноправните субекти, различни от тези по ал.1, включително публичноправните организации;

физическите и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми-чл.3, ал.2 ЗДОИ.

Според § 1, т.4 ДР ЗДОИ „Публичноправна организация“ е юридическо лице, за което е изпълнено някое от следните условия:

а) повече от половината от приходите му за предходната бюджетна година се финансират от държавния бюджет, от бюджетите на държавното обществено осигуряване или на Националната здравноосигурителна каса, от общинските бюджети или от възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/;

б) повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 ЗОП;

в) обект е на управленски контрол от страна на възложители по чл.5, ал.2, т.1 - 14 ЗОП; управленски контрол е налице, когато едно лице може по какъвто и да е начин да упражнява доминиращо влияние върху дейността на друго лице.

Възложители по чл.5, ал.2, т.1 – 14 ЗОП са: 1. президентът на Република България; 2. председателят на Народното събрание; 3. министър-председателят; 4. министрите; 5. омбудсманът на Република България; 6. управителят на Българската народна банка; 7. председателят на Конституционния съд на Република България, административните ръководители на органите на съдебна власт, които управляват самостоятелни бюджети, както и административните ръководители на прокуратурите в страната; 8. областните управители; 9. кметовете на общини, на райони, на кметства, както и кметските наместници, когато са разпоредители с бюджет; 10. председателите на държавните агенции; 11. председателите на държавните комисии; 12. изпълнителните директори на изпълнителните агенции; 13. ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, включително обособени структури на органите на изпълнителната власт, когато са юридически лица и разпоредители с бюджет; 14. представляващите публичноправните организации.

Съгласно § 2, т.43 ДР ЗОП „Публичноправна организация“ е юридическо лице, за което са изпълнени следните условия:

а) създадено е с конкретната цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер;

б) финансирано е с повече от 50 на сто от държавни, териториални или местни органи или от други публичноправни организации, или е обект на управленски контрол от страна на тези органи; или има управителен или надзорен орган, повечето от половината от членовете на който са назначени от публичен възложител по чл.5, ал.2, т.1 - 14.

Видно от служебно извършената от съда справка в ТР, който е публично достъпен, едноличен собственик на капитала на [фирма] е [фирма], ЕИК[ЕИК], чийто едноличен собственик на капитала е БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА чрез министъра на енергетиката. По аргумент от разпоредбата на § 2, т.43, б.“б“, предл.3-то от ДР ЗОП, изпълнителният директор на [фирма] се явява възложител на обществени поръчки по смисъла на чл.5, ал.2, т.14 ЗОП. Съответно [фирма] се явява публичноправна организация по см. на § 1, т.4, б.“в“ ДР ЗДОИ и задължен субект по см. на чл.3, ал.2, т.1 ЗДОИ.

Поисканата с процесното заявление информация има характера на обществена по

смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ- свързана е с обществения живот и ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект.

Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Т.е. информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава сочената от закона специална цел.

За съда няма съмнение, че търсената със заявлението информация засяга обществения живот в страната. Търсената информация има характер на служебна обществена информация, тъй като следва да се събира, създава и съхранява по повод дейността на задължения субект.

По изложените съображения, съдът намери жалбата за основателна и отменя оспорения отказ.

С решението разноси, които се изразяват единствено в заплатената държавна такса, не се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/, тъй като липсва искане за това /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/ от правоимащата страна-жалбоподателя /чл.143, ал.1 АПК/ в преклузивния срок-до приключване на устните състезания по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ за предоставяне на обществена информация, обективиран в писмо с изх.№24-00-2291/1/ от 26.08.2020 г. на изпълнителния директор на [фирма].

ИЗПРАЩА делото като преписка на изпълнителния директор на Б.“ ЕАД за ново произнасяне по Заявление за достъп до обществена информация с изх.№297/27.07.20 г., сътв. вх. №24-00-2291/12.08.20 г. в [фирма], в 14-дневен срок от съобщаване на решението, при съобразяване с дадените в мотивите към решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.40, ал.3 ЗДОИ/.

Решението да се съобщи на страните за сведение чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ:

